

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 210.538 van 20 januari 2011
in de zaak A. 193.455/VII-37.391.**

In zake : Johan BURY
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Rik Ascrawat
kantoor houdend te Veurne
Kaaiplaats 10
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Volksgezondheid
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Pierre Legros en Jérôme Sohier
kantoor houdend te Brussel
Emile De Motlaan 19
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 22 juli 2009, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Volksgezondheid van 26 mei 2009 waarbij de vergunningsaanvraag van Johan Bury voor de opening van een voor het publiek opengestelde apotheek gelegen aan de Kapelaanstraat nr. 3, nadien gewijzigd naar nr. 1, te Brugge (Sint-Kruis) wordt verworpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 december 2010.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Rik Ascrawat, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Manoël De Keukelaere, die loco advocaten Pierre Legros en Jérôme Sohier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 20 juni 1990 dient de verzoeker een vergunningsaanvraag in voor de opening van een voor het publiek opengestelde apotheek gelegen aan de Kapelaanstraat nr. 3 te Brugge (Sint-Kruis).

Deze aanvraag wordt later vervallen verklaard omdat niet alle in artikel 4, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 25 september 1974 betreffende de opening, de overbrenging en de fusie van voor het publiek opengestelde apotheken (hierna : koninklijk besluit van 25 september 1974) vermelde stukken werden neergelegd.

3.2. De verzoeker dient op 22 mei 1995, datum van ontvangst, opnieuw een aanvraag in voor de opening van een apotheek op hetzelfde adres.

3.3. Met een aangetekende brief van 11 december 2003 verzoekt de vestigingscommissie op grond van artikel 6 van het koninklijk besluit van 29 juni 2003 tot wijziging van het koninklijk besluit van 25 september 1974 de verzoeker tot het indienen van de aanvullende stukken zoals vermeld in artikel 4, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 25 september 1974.

3.4. Op 28 november 2008 stelt de vestigingscommissie de verzoeker ervan in kennis dat de gevraagde stukken niet werden ingediend en dat de aanvraag vervallen is. Tegelijk wordt de verzoeker de mogelijkheid geboden om gehoord te worden op de zitting van de vestigingscommissie van 16 december 2008.

3.5. In een aangetekend verstuurd brief van 3 december 2008 geeft de verzoeker aan dat hij belang heeft bij de zaak en dat hij wenst gehoord te worden. Eveneens wordt meegedeeld het adres van de geplande apotheek te wijzigen van Kapelaanstraat nr. 3 naar nr. 1.

3.6. Op de zitting van de vestigingscommissie van 16 december 2008 legt de verzoeker een brief van 28 juni 2002 neer. Hieruit blijkt dat hij tal van stukken heeft neergelegd in het dossier nr. 2713/DS/90 dat handelt over zijn eerste aanvraag. De vestigingscommissie vraagt aan de verzoeker standpunt in te nemen over de redenen waarom zijn aanvraag niet vervallen zou zijn.

3.7. De vestigingscommissie brengt op 16 februari 2009 een negatief advies uit omdat de aanvraag werd ingediend na de inwerkingtreding van het moratorium van apotheken op 8 december 1994, zoals bepaald in artikel 1bis, § 1, van het koninklijk besluit van 25 september 1974, en bijgevolg onontvankelijk is.

3.8. Op 31 maart 2009 legt de raadsman van de verzoeker zijn besluiten neer bij de vestigingscommissie waarin wordt gesteld dat de gevraagde

stukken zijn ingediend en het aan de verzoeker niet duidelijk werd gemaakt in het kader van welke aanvraag de stukken werden opgevraagd.

3.9. Met de bestreden beslissing van 26 mei 2009 sluit de minister van Volksgezondheid zich aan bij het advies van de vestigingscommissie en beslist zij om de vergunningsaanvraag te verwerpen.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd :

"Gezien de aanvraag werd ingediend na de inwerkingtreding van het moratorium van apotheken op 8 december 1994;

Gelet op het advies van de Vestigingscommissie d.d. 16 februari 2009, waarvan een afschrift in bijlage, waarin wordt vastgesteld dat onderhavige aanvraag derhalve onontvankelijk is.

Heb ik beslist mij aan te sluiten bij de motivering van dit advies en dus de door u aangevraagde vergunning te verwerpen".

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. In een eerste middel roept de verzoeker de schending in van artikel 1bis, § 1, van het koninklijk besluit van 25 september 1974, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

In zijn verzoekschrift betoogt de verzoeker het volgende :

"Het is juist dat de wetgever bij KB dd. 18 oktober 1994 en artikel 1 bis § 1 en § 2 een moratorium heeft ingericht en dit voor de duur van vijf jaar waarbij geen nieuwe vergunningen meer mochten worden afgeleverd voor het openen van een voor het publiek opengestelde apotheek.

De wetgever heeft echter op die datum op geen enkel ogenblik verboden dat er een aanvraag zou worden ingediend, temeer dat dit moratorium beperkt was in duur, nl. voor 5 jaar ingaande op de dag van de inwerkingtreding van het KB van 18 oktober 19(9)4 tot wijziging van het KB van 25 september 1974, hetzij 08.12.1994.

Het is slechts bij KB van 08.12.1999 dat er een nieuw artikel 1 bis § 3 werd gecreëerd met de volgende bepaling:

'Gedurende een periode die ingaat op 08.12.1999 en die eindigt op 08.12.2009, kunnen er geen aanvragen of hernieuwde aanvragen tot vergunning voor de opening van een voor het publiek opengestelde apotheek worden ingediend, behalve de aanvragen die zouden kunnen worden ingediend om reden van volksgezondheid op basis van art. 15 secties'.

Op datum van 16.05.1995 was er geen enkele wettelijke basis om een aanvraag, laat staan een hernieuwing van de aanvraag tot het openen van een voor het publiek opengestelde apotheek onontvankelijk te verklaren".

5. De verwerende partij antwoordt dat in 1994 een moratorium werd ingesteld voor een duur van vijf jaar waarbij er geen vergunningen meer mochten worden afgeleverd voor de opening van een apotheek, dat dit moratorium in 1999 werd verlengd voor een termijn van tien jaar waarbij in het koninklijk besluit van 25 september 1974 werd bepaald dat geen aanvragen meer konden worden ingediend na 8 december 1994, dat aldus blijkens een duidelijke rechtsregel het maximum aantal voor het publiek opengestelde apotheken slechts kan worden verhoogd met vergunningen die worden verleend op basis van aanvragen die werden ingediend vóór 8 december 1994, dat te dezen de aanvraag werd ingediend na voormelde datum en dat de verzoeker bijgevolg geen belang heeft bij zijn middel aangezien de bevoegde minister de aanvraag hoe dan ook diende te verwerpen op grond van het geldende moratorium.

6. In de memorie van wederantwoord argumenteert de verzoeker dat de exceptie van onontvankelijkheid omwille van het moratorium nooit door de vestigingscommissie werd opgeworpen, dat de discussie op de zitting van 16 december 2008 enkel de vraag betrof of de aanvraag al dan niet was vervallen wegens het niet indienen van de gevraagde stukken, dat hij werd uitgenodigd om daaromtrent besluiten neer te leggen, dat alle stukken overigens in het bezit waren van de vestigingscommissie aangezien het ging over een zogenaamd bis-dossier en dat de vestigingscommissie een bocht van 180 graden heeft gemaakt door de aanvraag uiteindelijk onontvankelijk te verklaren wegens het moratorium. De verzoeker herhaalt voorts dat de verwerende partij niet kan ontkennen dat er geen wettelijke basis bestaat om een in 1995 ingediende aanvraag onontvankelijk te

verklaren. Ten slotte stelt de verzoeker wel degelijk belang te hebben bij het middel omdat de vestigingscommissie hem had moeten horen en een beslissing ten gronde had moeten nemen, en de in het middel vermelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden geschonden indien een administratieve overheid ambtshalve de aanvraag onontvankelijk verklaart zonder enige wettelijke basis en daarenboven zonder de betrokkene te horen.

7. In zijn laatste memorie benadrukt de verzoeker dat zijn aanvraag volledig rechtsgeldig was.

Beoordeling

8. Bij koninklijk besluit van 18 oktober 1994 tot wijziging van het koninklijk besluit van 25 september 1974, dat in werking trad op 8 december 1994, werd een moratorium ingesteld voor de opening van apotheken. Daartoe werd in het koninklijk besluit van 25 september 1974 een artikel 1bis ingevoegd waarvan de eerste paragraaf als volgt luidde :

"Het maximum aantal voor het publiek opengestelde apotheken is, voor een periode van vijf jaar welke ingaat op de datum van inwerkingtreding van koninklijk besluit van 18 oktober 1994 tot wijziging van het koninklijk besluit van 25 september 1974 betreffende de opening, de overbrenging en de fusie van voor het publiek opengestelde apotheken, gelijk aan het aantal apotheken waarvoor op die datum een vergunning is verleend. Dit aantal wordt verhoogd met het aantal vergunningen die worden verleend op basis van de aanvragen die worden ingediend na de hiervoren vermelde datum".

Bij koninklijk besluit van 8 december 1999 tot wijziging van het koninklijk besluit van 25 september 1974 werd het moratorium met ingang van 8 december 1999 verlengd voor een periode van tien jaar. Met hetzelfde koninklijk besluit werd tevens bepaald dat er gedurende de periode van het moratorium geen aanvragen of hernieuwde aanvragen tot vergunning voor de opening van een voor het publiek opengestelde apotheek kunnen worden ingediend.

Door artikel 1 van het koninklijk besluit van 24 november 2009 tot wijziging van artikel 1bis van het koninklijk besluit van 25 september 1974 werd het moratorium op nieuwe apotheken opnieuw verlengd met vijf jaar om te eindigen op 8 december 2014.

De verzoeker betwist niet dat het plafond ingesteld door artikel 1bis, § 1, van het koninklijk besluit van 25 september 1974 was bereikt op het ogenblik dat uitspraak werd gedaan over zijn vergunningsaanvraag. Zoals voorts uit het onderzoek van het tweede middel zal blijken, wordt niet aangenomen dat de aanvraag van de verzoeker geacht moet worden te zijn ingediend vóór de inwerkingtreding van het moratorium op 8 december 1994.

Op grond van het door artikel 1bis van het koninklijk besluit van 25 september 1974 ingestelde moratorium, diende de minister van Volksgezondheid de aanvraag van de verzoeker tot het verkrijgen van een vestigingsvergunning te verwerpen. De omstandigheid dat het koninklijk besluit van 25 september 1974 vóór de inwerkingtreding van het wijzigende koninklijk besluit van 8 december 1999, geen uitdrukkelijk verbod bevatte voor het indienen van een hernieuwde aanvraag, doet daaraan geen afbreuk.

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

9. De verzoeker roept in een tweede middel de schending in van de artikelen 1bis en 4, § 3, van het koninklijk besluit van 25 september 1974.

De verzoeker zet uiteen dat de aanvragen welke in hernieuwing zijn in de zin van artikel 4, § 3, van het koninklijk besluit van 25 september 1974, als een verlenging dienen te worden gekwalificeerd van de oorspronkelijke

aanvraag en bijgevolg niet onder toepassing vallen van het voorschrift van artikel 1bis van het koninklijk besluit van 25 september 1974.

10. De verwerende partij antwoordt dat de verzoeker zijn tweede aanvraag buiten de in artikel 4, § 3, van het koninklijk besluit van 25 september 1974 vermelde termijn van drie jaar heeft ingediend waardoor deze niet als een hernieuwing van de oorspronkelijke aanvraag kan worden aangemerkt, dat in de tweede aanvraag bovendien niet verwezen wordt naar de voorgaande aanvraag en dat het feit dat de eerste aanvraag ruim vóór de behandeling van de tweede aanvraag vervallen werd verklaard er des te meer op duidt dat er van een hernieuwde aanvraag geen sprake is.

11. In zijn memorie van wederantwoord houdt de verzoeker vol dat de aanvraag strekt tot de hernieuwing van de oorspronkelijke aanvraag. Voorts stelt hij dat de indieningstermijn van drie jaar niet op straffe van nietigheid was voorgeschreven, dat de aanvraag ook door de vestigingscommissie werd beschouwd als een hernieuwde aanvraag, dat het gaat om één en hetzelfde dossier als de oorspronkelijke aanvraag waarop het moratorium niet van toepassing is en dat de verwerende partij in de brief van 28 november 2008 nergens heeft gesteld dat op de hernieuwde aanvraag de bepalingen van artikel 1bis van het koninklijk besluit van 25 september 1974 van toepassing waren.

12. In de laatste memorie wijst de verzoeker erop dat het evident is dat over een hernieuwde aanvraag een afzonderlijke beslissing wordt genomen omdat deze veelal behandeld wordt nadat de oorspronkelijke aanvraag werd verworpen en dat het totaal tegenstrijdig is om enerzijds te stellen dat het moratorium dient te worden toegepast op een hernieuwde aanvraag en anderzijds dergelijke aanvraag toe te laten mits betaling van een registratierecht.

Beoordeling

13. Luidens artikel 4, § 3, van het koninklijk besluit van 25 september 1974, inmiddels opgeheven door het koninklijk besluit van 12 juni

2008, behield iedere aanvrager die de gevraagde vergunning niet had verkregen, de mogelijkheid om gedurende drie jaar, te rekenen vanaf de datum van indiening van de oorspronkelijke aanvraag, de aanvraag éénmaal te hernieuwen voor dezelfde plaats of binnen een straal van minder dan 1,5 km vanaf het oorspronkelijk voorgestelde adres.

De met het bestreden besluit verworpen aanvraag werd niet ingediend binnen een termijn van drie jaar na de oorspronkelijke aanvraag. De eerste aanvraag werd immers ingediend op 20 juni 1990 terwijl de tweede aanvraag voor hetzelfde adres dateert van 22 mei 1995. Uit de bewoordingen van de tweede aanvraag blijkt overigens niet dat de verzoeker de bedoeling had om zijn eerste aanvraag te hernieuwen. De tweede aanvraag kan derhalve niet beschouwd worden als een hernieuwing van de oorspronkelijke aanvraag overeenkomstig het vroegere artikel 4, § 3, van het koninklijk besluit van 25 september 1974.

Het tweede middel mist feitelijke grondslag.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

14. In een derde middel roept de verzoeker de schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van artikel 11 van het koninklijk besluit van 25 september 1974 en van "het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging".

Het middel wordt als volgt toegelicht :

"Verzoeker is de mening toegedaan dat de ontvankelijkheidsverklaring van een aanvraag of een hernieuwing daarvan dient plaats te vinden binnen een redelijke termijn van het indienen daarvan. De onontvankelijkheidsverklaring wordt hier uitgesproken 14 jaar na het indienen van de hernieuwing van de aanvraag. Verzoeker beschouwt deze termijn als onredelijk.

Dat de Commissie dit dossier voorheen wel degelijk als ontvankelijk aanzag

mag onder meer blijken uit:

a) een schrijven van de secretaris dd 11.12.03 in verband met het vervolledigen van het dossier in toepassing van artikel 4 § 1, tweede lid van het KB van 25 september 1974 (...),

b) de notificatie van deze hernieuwing van de aanvraag dd 9.08.07 door de secretaris van de vestigingscommissie aan alle omliggende apotheken in toepassing van artikel 6 § 1 van het KB van 25 september 1974.

Het enerzijds inzetten van de procedure en anderzijds het nadien beslissen tot een onontvankelijkheid van de hernieuwing van de aanvraag, en dit 14 jaren na de aanvraag, beschouwt verzoeker als onzorgvuldig, onredelijk en ten slotte een inbreuk op het beginsel van behoorlijk bestuur.

Dat ook om die reden de aanvraag niet had kunnen onontvankelijk verklaard worden.

Dat bovendien verzoeker daaromtrent nooit werd gehoord, wat een inbreuk is op art. 11 van het KB van 25 september 1974. Verzoeker heeft zich daaromtrent niet kunnen verdedigen. Het is trouwens een schending van het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van de verdediging".

15. De verwerende partij antwoordt als volgt :

"8. Vooreerst, moet verwezen worden naar artikel 6, § 3 van het KB van 25 september 1974 hetwelk stelt dat:

'(...) Indien het gaat om aanvragen, hetzij tot opening, hetzij tot overbrenging van apotheken, (ingediend na de termijn bepaald in § 2 van dit artikel) en gelegen binnen een straal van minder dan 1,5 km, mag geen enkele dossier onderworpen worden aan het advies van de Vestigingscommissie, zolang de Minister geen beslissing heeft getroffen voor de vroegere dossiers die op deze omgeving betrekking hebben; ieder dossier dat op behandeling wacht zal slechts behandeld worden overeenkomstig de bepaling van artikel 7, nadat de ministeriële beslissing, waarvan hierboven sprake, zal genomen zijn en alleszins niet vóór de termijn van 3 jaar bedoeld bij artikel 4, § 3.(...)'

Daar er minstens een Ministeriële beslissing diende genomen te worden betreffende de eerste aanvraag van verzoeker vooraleer de vestigingscommissie een advies kon verlenen, is er in casu geen sprake van onzorgvuldigheid of onredelijkheid voor dit tweede dossier.

9. Voor wat betreft de 'onontvankelijkheid', stelt artikel 9 van het KB van 25 september 1974 dat:

'Bij ontvangst van het dossier gaat de vestigingscommissie na of de aanvraag ontvankelijk is.

Indien de vestigingscommissie van oordeel is, op grond van een onderzoek van de stukken van het dossier dat de aanvraag niet voldoet aan de vereisten bedoeld in artikel 4, § 2ter, brengt zij een negatief advies uit, op grond van de onontvankelijkheid van de aanvraag.

Indien de vestigingscommissie van oordeel is dat geen advies gegeven kan worden als bedoeld in het tweede lid, stelt zij, zonder zich uit te spreken over de ontvankelijkheid, de dag vast waarop de aanvraag op een

zitting zal worden behandeld. Het secretariaat brengt die datum ter kennis van de aanvrager, ten laatste vijftien dagen vóór de dag van de zitting. Tot acht dagen vóór de zitting mag het dossier ten zetel van de Farmaceutische Inspectie door de aanvrager of zijn raadgever worden geraadpleegd en aangevuld'.

Het feit dat er een notificatie werd verstuurd van de aanvraag of dat gevraagd werd om het dossier te vervolledigen doet niets af aan de mogelijkheid om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Voor het overige dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen belang heeft bij dit onderdeel van het middel. Zoals reeds gesteld was er op het ogenblik van de beoordeling van de aanvraag een duidelijke regel die stelt dat het maximum aantal voor het publiek opengestelde apotheken slechts verhoogd kan worden met vergunningen die worden verleend op basis van de aanvragen die werden ingediend vóór 8 december 1994, hetgeen niet het geval was in casu.

10. Tenslotte, voor wat betreft de vermeende schending van artikel 11 van het KB van 25 september 1974 en van de rechten van de verdediging dient te worden opgemerkt dat deze bepaling het volgende stelt:

'(...) De aanvrager of zijn raadgever, alsmede de in artikel 7, a, b en c bedoelde overheden, worden gehoord door de vestigingscommissies indien zij erom verzoeken'.

Verzoeker werd op 28 november 2008 uitgenodigd op de zitting van de vestigingscommissie van 16 december 2008 met melding dat de aanvraag vervallen is omdat er geen bijkomende stukken werden neergelegd binnen de bepaalde termijn.

Op vraag van verzoeker werd hij verhoord op 16 december 2008 door de vestigingscommissie. Bij die gelegenheid legde verzoeker uit dat hij per aangetekend schrijven van 28 juni 2002 bijkomende stukken zou hebben overgemaakt. Deze stukken werden echter neergelegd in het dossier 2713/DS/90.

Verzoeker stelt zelf dat het dossier van de eerste aanvraag vervallen werd verklaard!

De vestigingscommissie vroeg daarop terecht om schriftelijk te argumenteren waarom het dossier niet vervallen zou zijn.

Nadat de commissie twee maanden gewacht had op deze besluiten die maar niet toekwamen werd op 16 februari 2009 beslist om de zaak in beraad te nemen. De vestigingscommissie moest dan vaststellen dat de aanvraag werd ingediend na de inwerkingtreding van het moratorium van apotheken op 8 december 1994 zodat een negatief advies moest worden gegeven. Eenmaal dat dit advies verleend was heeft de Minister dan ook beslist om de aanvraag te verwerpen gelet op de inwerkingtreding van het moratorium van apotheken op 8 december 1994".

16. In de memorie van wederantwoord stelt de verzoeker dat op de zitting van de vestigingscommissie van 16 december 2008 werd afgesproken dat er een besluitschrift tegen de volgende zitting diende te worden opgemaakt, dat geen concrete datum of termijn werd afgesproken, dat de vestigingscommissie hem had

moeten oproepen indien zij een totaal nieuw argument, met name het moratorium, wenste in te roepen en dat vervolgens de verwerende partij de aanvraag niet als onontvankelijk kon verwerpen zonder hem te horen.

17. In zijn laatste memorie verwijst de verzoeker naar het advies dat de vestigingscommissie op 22 februari 2010 heeft uitgebracht over een andere aanvraag waaruit blijkt dat de betrokkene wel werd gehoord.

Beoordeling

18. Aangezien de verwerping van verzoekers aanvraag louter het gevolg is van een geldend wettelijk verbod om de vestigingsvergunning te verlenen dat geen appreciatieruimte toelaat, kan de verzoeker zich niet beroepen op de schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Evenmin kan het verstrijken van de redelijke beslissingstermijn aan de verzoeker de beoogde vestigingsvergunning opleveren in strijd met een krachtens de wet ingesteld moratorium op het verlenen van nieuwe vergunningen.

Luidens artikel 11 van het koninklijk besluit van 25 september 1974 moeten de aanvrager of zijn raadgever op hun verzoek worden gehoord door de vestigingscommissie. Het op grond van voormelde bepaling verleende recht om gehoord te worden is slechts van toepassing wanneer de gegrondheid van de aanvraag tot het verkrijgen van een vestigingsvergunning wordt onderzocht.

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur is te dezen niet van toepassing omdat de bestreden beslissing niet is gesteund op het persoonlijk gedrag van de verzoeker, maar op een bepaling van het koninklijk besluit van 25 september 1974 die het verlenen van de vestigingsvergunning in de weg staat.

Het derde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig januari tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin